

Arrest

nr. 181 341 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat OGER, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten.

Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: **K.**

voornaam: **N.**

geboortedatum: **28.01.1990**

geboorteplaats: **Artashat**

nationaliteit: **Armenië**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij deed ook een beroep op artikel art. 3 van het EVRM maar ze heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), om de volgende reden :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 12.03.2012 een bevel om het

grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Zij deed ook een beroep op artikel art. 3 van het EVRM maar ze heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 12.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Zij deed ook een beroep op artikel art. 3 van het EVRM maar ze heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Haar

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten op voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot vasthouding betekend. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

De vordering werd tijdig ingesteld binnen de termijn van 5 dagen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Voorafgaand

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De in het verzoekschrift aangevoerde grieven betreffende de grondrechten luiden:

“Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wenst verzoekster op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekster heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bevel om het grondgebied te verlaten. Immers:

Uit het administratief dossier en de bijgebrachte actuele stukken van verzoekster, blijkt onstuitbaar dat verzoekster in België naar school loopt en dat zij alhier één gezinscel vormt met haar vader, moeder, zusters en broer. Verzoekster heeft tevens op heden samen met haar gezin een machtiging tot verblijf ex art. 9bis vrw. hangende, alwaar de integratie/schoolgang/gezinsleven uitdrukkelijk werd gestipuleerd. Zij is in de initiële verzoekschrift ex art. 9bis vrw. opgenomen als kind van haar moeder, die parallel dezelfde verblijfsprocedure in België heeft doorlopen.

Er werd aan haar derhalve een attest van inontvangstneming afgeleverd in het kader van deze aanvraag artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster verwijst naar de volgende passage van haar administratief politieel verslag :

“Verklaring van de betrokkene : LENNERT VANSTEENKISTE (20/01/17 15:19): Haar verklaringen interpreteren we als volgt: KHACHIKYAN Naira: aquot;Ik verblijf hier reeds sinds ‘2009 en spreek de Nederlandse taal. Ik heb in ‘2013 een aanvraag gedaan bij de gemeente Mechelen in het kader van artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij hebben mij toen een attest van

inontvangstname meegegeven. Ik weet niet hoe het ondertussen zit met mijn procedure, ik regel dit normaal met mijn advocaat om alles op te volgen;

LENNERT VANSTEENKISTE (20/01/17 15:21).”

Verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat aan haar deze 9bis vrw. procedure niet gekend is, wijl verzoekster tijdens haar administratieve aanhouding uitdrukkelijk deze Bijlage 3 naar voren heeft gebracht en hiervan als dusdanig melding heeft gemaakt.

Bovendien bezit de grootmoeder van verzoekster de Belgische nationaliteit.

Verzoekster haar vader heeft al reeds een procedure ex art. 40ter vrw. ingesteld.

Hij is immers in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van deze procedure ex art. 40ter vrw.

Bovenstaand gegeven nl. schoolgang / gezinscel / hangende 9bis vrw. Procedure heeft zij diverse keren gestipuleerd in haar verblijfsprocedures (asielprocedure, art. 9bis, art. 9ter vrw.) en is - blijkens het administratief dossier van verzoekster - bekend aan verwerende partij.

Verwerende partij stelt weliswaar in de bestreden beslissing, dat verzoekster zich naar Armenië kan begeven, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele elementen bestaande in hare hoofde en zonder een nader onderzoek toe voeren naar haar actuele schoolgang (hoger belang van het kind) en haar gezinscel met haar Belgische grootmoeder/vader, die volkomen legaal in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt deze elementen nergens onderzocht, niettegenstaande dat verwerende partij herhaaldelijk refereert naar de gevoerde procedures ex art. 9ter en 9bis vrw. en haar AD.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat **bij het nemen van een beslissing tot verwijdering** de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het **hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand** van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures in het Rijk, volstaat in casu niet om aan de vereiste van art. 74/13 te voldoen. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.”

2.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat het middel in het kader van deze procedure **prima facie** wordt beoordeeld als volgt:

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581).

De Raad mag van de verzoekende partij verwachten dat zij op een voldoende en duidelijke wijze haar privéleven toelicht omdat de Rvv als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

In casu houdt de verzoekende partij enkel voor, naast een theoretische uiteenzetting, deze bepaling geschonden is omdat zij schollopnd is en een gezinscel vormt met haar ouders, broer en zussen. Zij stelt een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf te hebben ingediend in 2013 die nog hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze aanvraag werd door haar moeder ingediend namens de verzoekende partij die toen nog minderjarig was. Tevens stelt de verzoekende partij dat haar grootmoeder Bel is en haar vader in functie hiervan een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Zij verwijt de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening te houden zodat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM is geschonden.

In het middel voert zij tevens op basis van de dezelfde grieven de schending van artikel 3 EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Wat het bestaan van een familieleven betreft verwijst de verzoekende partij louter naar haar ouders, broer en zussen zonder enige bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen. Er wordt opgemerkt dat uit de toegevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij haar diploma van schoonheidspecialiste behaald heeft en dat niet blijkt dat zij nog schoollopend is. Voorts is de verzoekende partij meerderjarig.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dergelijke elementen worden niet aangetoond. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat niet blijkt, met uitzondering van de vader van de verzoekende partij die naar aanleiding van de gezinsherenigingsaanvraag momenteel in het bezit is van een attest van immatriculatie (toegevoegd aan het verzoekschrift), dat haar overige familieleden in België niet verblijfsgerechtigd zijn, wat de verzoekende partij niet wweerlegt..

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu bespreekt de verzoekende partij slechts één deel van het privéleven met name haar schoolgaan wat niet is aangetoond. De integratie op zich volstaat niet om *prima facie* de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Dit element wordt evenmin uitgewerkt in het middel terwijl het indienen van een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking kent.

Evenmin ziet de Raad in hoe de Belgische nationaliteit van haar grootmoeder de schending van artikel 8 EVRM *prima facie* kan aannemelijk maken.

Dergelijk beperkt betoog mag *prima facie* geen schending van artikel 8 EVRM en overigens evenmin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij terecht opmerkt dat de verzoekende partij geen kind meer is, aantonen.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, wordt het volgende opgemerkt: Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De verzoekende partij maakt geen grieven bekend betreffende haar herkomstland. Het louter gegeven dat zij het land dient te verlaten, met de elementen die zij aanvoert in de bespreking van haar grief gesteund op artikel 8 EVRM toont nog geen schending van artikel 3 EVRM aan. Het volstaat te verwijzen naar het voorgaande.

Er wordt geen verdedigbare grief aangetoond.

3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij:

“Gezien verzoekster in het land van herkomst geen enkele gezins- en/of familielid meer beschikt; dat al haar gezins- en familieleden nog steeds in België verblijven (zie: diverse aanvragen ex art. 9ter vrw. en 9bis vrw.); dat haar vader in België legaal verblijft en haar oma over de Belgische nationaliteit beschikt; dat zij dagdagelijks alhier naar school loopt; dat bij een terugkeer art. 3 en 8 van het EVRM zal worden geschonden; dient benadrukt te worden dat verzoekster inderdaad belang heeft bij het vernietigen en de schorsing van de bestreden beslissing, gezien de bestreden beslissing hier totaal geen rekening mee houden.”

3.3. De verzoekende partij herhaalt haar argumentatie betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, waarbij dient benadrukt te worden dat de moeder, broer en zussen evenmin legaal in België verblijven en vermoedelijk ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking ervan. Met deze grieven toont de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. De vaststelling dat aan de derde cumulatieve voorwaarde niet is voldaan volstaat om de vordering af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. BEELEN